

Franjo
Frančič

Moč

Svinčeno nebo, ulica kot predor,
gnus nad bivanjem, zadaj obala, pre-
pad pred morjem.

Vpet v čas.

Stori, stori kaj!

Običajnosti, naveličanost, po-
navljajoči se koraki, podobni do-
godki, znani obrazi.

Sanjač, berač, siromašni boga-
taš, brez lutnje, v zvezdni noči, gol
in sam zbit in sesut.

Noč je noč, jutra, hladna, groz-
ljiva jutra. Pravila, kdo je učenec, kdo uči, kdo vprašuje, kdo odgovarja?
Zdaj vstani, kljub vsemu je nov dan.

* * *

Čarovnije kemije, ko pritisneš dlani na sence, ko se obrneš in se svet
zamaje, ko se oblačiš in tlačiš hrano v usta, ko razmišljaš o nepomembnih
potezah, ki slede, ko zaman iščeš novo energijo, ko stojiš pred ogledalom,
ko razbiješ ogledalo, ko greš ven, med ljudi, ki so tuji, voščenenih obrazov,
brez ust, ko se plazijo, ko sedeš in razgrneš časopis, znanca in avtomatsko
odgovarjaš, ko je poldne in se odpraviš na fakulteto, pogledaš za roke,
sedeš pod Lipo, naročiš si pivo, zazehaš, ko se celo nasmehneš, kar tako, ko
vstaneš in ne veš, mar levo, desno, v nebo ali pod zemljo.

* * *

Doma sediš v pletenem stolu in kadiš. Na knjigah, ki so lepo zložene
v vitrini, se nabira prah.

Listaš po revijah. Si lahko pesem privoščiči igro? tuhtaš.

Vstal bi in zakričal:

Preboj, preboj!

A samo sediš in loviš besede.

* * *

Pusto popoldne, vrata se odprejo in zaprejo. Dvakrat zazvoni telefon.

Kaj boš počel?

Nič, odmeva.

Preoblečeš se in se odpraviš v center mesta. Ustaviš se pri Emoni in spiješ dva vrčka piva. Semafor utripa: rdeča, oranžna, zelena. Kako preprosto, pomisliš.

Pri Plečniku isti ljudje, iste debate. Komaj, da se te dotakne.

Piješ počasi, vztrajno.

In svet postaja ožji. Opotečeš se na stopnicah.

Kaj, je že večer?

Kdaj?

* * *

Ne, ne bom prihajal vitez (kdaj je bilo že to?), niti majhnega spomina ne priklifeš. Ležiš v travi in zreš zvezde. Šteješ travne bilke.

Reka pa kar teče.

Cirkusanti so podrli šotore, obala je zverinjak praznine, nobenih ognjev, nobene karavane.

Noč.

* * *

Življenje je posesalo moč svobode.

Jutro bo.

Vstal boš, razbil ogledalo in si izpraskal oči.

Zdaj, zdaj ti bodo pobegnile še besede.

Potem boš storil!